

P. DIEUDONNÉ

Rechercheur De Klerck

en het lijk in transitio

Deel 4 in de *De Klerck*-serie

E-Pulp Publishers

Rechercheur De Klerck en het lijk in transito is een uitgave

van uitgeverij E-Pulp Publishers

© 2021 Paul Dieudonné & E-Pulp Publishers

Omslagontwerp & lay-out: Jan van den Boogaart

Omslagbeeld: Dion Doornik

ISBN: 978-94-92715-55-5 (paperback)

ISBN: 978-94-92715-52-4 (e-book)

NUR 331

www.e-pulp.nl

www.rechercheurdeklerck.nl

Alle personen in dit boek zijn fictief. Enige gelijkenis met
bestaande personen berust op toeval.

1.

Rechercheur Lucien de Klerck wierp met een gepijnigd gezicht een blik door het raam naar de azuurblauwe lucht boven de appartementen aan de overzijde van de Delftsevaart. Nog geen schapenwolkje te bekennen, laat staan een uit de kluiten gewassen stapelwolk. De zon braadde de Rotterdamse binnenstad, onophoudelijk en onbarmhartig.

De Klerck keek niet uit naar het einde van zijn dienst. Die kwam veel te vroeg. Door een aangeboren oogafwijking kon hij niet tegen de ultraviolette straling in zonlicht. Zodra zijn dienst erop zat, moest hij nog een tijdje reizen.

Sinds een maand lagen Annie en hij met hun woonschip aan de rand van de Biesbosch, niet ver van Dordrecht. Voor de laatste etappe van zijn thuisreis moest hij een flink stuk afleggen op zijn vouwfiets. Zelfs met zijn donkerste zonnebril ervoer hij de rit als een pure marteling. Een kappenbril, die zijn ogen volledig afschermdde, zou een oplossing zijn geweest, maar eigenwijs als hij was, vond hij dat hij er te veel aandacht mee trok en dat kon hij in zijn vak niet gebruiken. Het enige exemplaar dat hij bezat, lag thuis, opgeborgen in een lade.

Als er niet gauw bewolking kwam opzetten, kon hij beter Annie bellen dat hij een paar uur extra werkte.

Niet dat hij overbezet was. Voor begin mei was het gewoon te warm. Het leek erop dat de leden van het misdaadgilde massaal een paar vrije dagen hadden genomen. Alleen de uniformdienst was druk, vooral met de eeuwige zakkenrollers, ruziezoekers en dronkaards.

De laatste dagen werd de stad ook geteisterd door een nieuwe plaag... een dief met een ongebruikelijk oogmerk. Hij had het voorzien op exclusieve, pikante dameslingerie. Verleid door het uitnodigende weer en wapperende waslijnen stroopte het mannetje de stad af en sloeg her en der toe. Twee keer hadden passanten hem bijna bij de kladden gekregen.

Van een collega uit Utrecht had hij gehoord dat een linteriedief bij hen een jaarlijks terugkerend fenomeen was. De dader van de

Domstad was tot dusver altijd ontkomen. De Klerck verwachtte dat het korps van de Maasstad niet zo nalatig zou zijn.

Een paar dienders hadden het plan opgevat om het mannetje in de val te lokken met een bijzonder aanlokkelijk lijntje, vol met de verleidelijkste slipjes en beha's. Hun strategie had al enige hilariteit in het bureau gegeven. Wie wilden een middagje posten... gluren vanuit de bosjes? Zouden ze op strategische, in het oog lopende locaties meer lijntjes spannen? En zou bureauchef Hakkel de gepeperde rekening van de lingeriewinkel aanvaarden?

Vrijwilligers om te posten waren er bij de vleet. De Klerck rekende erop dat ze de dief uiteindelijk in de kraag zouden vatten.

De deur van de onderzoekkamer ging langzaam open.

Ruben Klaver, de jonge assistent van De Klerck, stapte naar binnen met een blikje cola. Door het zonnige weer leken de sproeten in zijn gezicht zich te vermenigvuldigen.

Hij stapte naar het bureau van zijn leermeester.

'Heb je het al gehoord?' sprak hij opgewonden.

'Wat gehoord?'

'De vondst op de Maasvlakte?' Klaver gebaarde driftig. 'Op de containeroverslag kwamen steeds meer klachten dat de lucht in de buurt van een container niet te harden was. Vanochtend maakten ze de container open en vonden een lijk in ontbinding.'

De Klerck keek zijn collega belangstellend aan.

'Moord?' vroeg hij.

'Ja. Het slachtoffer is doodgeschoten.'

'Waar kwam die container vandaan?'

Klaver trok het colablikje open en nam een slok. Hij liet het metaal zakken.

'Uit de Verenigde Staten... uit New Jersey. Het schip dat hem bracht, is eergisteren gelost. Gelukkig behoort de Maasvlakte niet tot ons werkgebied. De zeehavenpolitie heeft de zaak in behandeling. Ik benijd hen niet.'

'Ze zullen er een flinke dobber aan hebben,' stemde De Klerck in. 'Een lijk in ontbinding... container eergisteren gelost... dan is de moord vermoedelijk in Amerika gepleegd.'

Ruben Klaver knikte.

'Dat denkt de zeehavenpolitie ook. Maar de dode had geen

identiteitsbewijs bij zich en de vingerafdrukken leverden geen match op.'

'Wat was de bestemming? Nederland?'

Klaver schudde zijn hoofd.

'Het zijn transitogoederen, bestemd voor Hongarije. De container zou worden overgeslagen op een goederentrein.'

Rechercheur De Klerck streek over zijn stoppelige kin.

'Een lijk in transitio,' sprak hij peinzend. 'Slim van de dader. Als het geen heet weer was geweest, was het lijk pas in Hongarije ontdekt. Gezien de totale reistijd was het dan al zeker twee weken na de moord.'

Ruben Klaver grinnikte.

'Een bloedhete zon stak een stokje voor dat scenario.'

'Het blijft een lastige zaak. In Nederland kunnen we er niet zoveel mee. De moord is immers in Amerika gepleegd. De Amerikanen op hun beurt zullen niet zo happig zijn om zich in te zetten voor een onbekende dode in Europa.'

Klaver glimlachte.

'Ze hebben niet eens een plaats delict voor sporenonderzoek.'

De Klerck knikte somber.

'Er is een plaats delict op de Maasvlakte. Is in die container het misdrijf ook gepleegd? Als de plek waar de moord plaatsvond zich nog in Amerika bevindt, zijn de meeste sporen na twee weken al lang verdwenen. En met het grote aantal onopgeloste moorden dat de overbelaste Amerikaanse politie al in onderzoek heeft...'

'Zullen ze het dossier gauw in de onderste la duwen,' maakte Klaver de zin af.

De Klerck knikte opnieuw.

'Vooral als er geen rouwende nabestaanden zijn die antwoorden eisen. Het beste aanknopingspunt is de firma die de container verzond. Misschien zal dat de identificatie bespoedigen. Afhankelijk van wie het slachtoffer is...'

Hij maakte de zin niet af. Vanuit zijn bureaula klonk een misthoorn.

Wrevelig trok De Klerck de lade open en viste daaruit zijn smartphone. Hij hield er niet van onderbroken te worden.

Het was de wachtcommandant. Bij de balie stond een heer die een

rechercheur wilde spreken. Het betrof een aangifte wegens bedreiging.

In de hal stond een lange, statige man in een smetteloos, donkerblauw kostuum, waaronder een wit overhemd en wijnrode stropdas. Hij was kalend, met grijze krulletjes aan de slapen. Zijn kin was breed en had een kuiltje erin. Bij het naderen van de Rotterdamse speurder schoven zijn donkere wenkbrauwen iets omhoog.

‘U bent De Klerck, van de recherche?’

Zijn stem was krachtig en welluidend, een geluid dat de hal vulde. Met uitgestoken hand overbrugde hij de afstand. Zijn lichtblauwe ogen schitterden vriendelijk.

‘Mijn naam is Van Oldenborgh,’ sprak hij op beminnelijke toon. ‘Alexander van Oldenborgh. Dank u wel dat u mij te woord wilt staan.’

De hand die De Klerck drukte, voelde warm en stevig. Ondanks de energieke uitstraling schatte hij Van Oldenborgh op rond de zeventig. De bezoeker maakte geen onsympathieke indruk.

De Klerck stelde voor dat ze naar een aangiftekamertje liepen.

Aangiftekamer 2 was nog vrij. De Klerck bood Van Oldenborgh een stoel aan en nam zelf achter de desk plaats.

Hij gebaarde glimlachend naar zijn gast.

‘Van Oldenborgh... een bekende naam.’

Alexander van Oldenborgh knoopte zijn colbertje los.

‘Ik ben directeur van een Rotterdamse onderneming. Wellicht hebt u van ons gehoord? Van Oldenborgh International Movers?’

De Klerck knikte.

‘Een welbekende en vertrouwde naam. Uw onderneming is toch gevestigd aan de A20, op het Veilingterrein?’

Van Oldenborgh knikte.

‘Daar zitten we inmiddels tien jaar.’

‘Ik kom wel eens in het politiekantoor daar, bureau Boezembocht. Van de bovenste verdieping is er onbelemmerd zicht op uw panden. De naam kende ik voorheen ook. Van Oldenborgh is toch een oud familiebedrijf?’

Van Oldenborgh glimlachte.

‘Ik ben de vierde generatie. Mijn kinderen Tristan en Florentine

willen mij opvolgen. Reeds eind negentiende eeuw startte mijn overgrootvader met zijn schuitje een transportdienst tussen Rotterdam en Den Haag. Na dat bescheiden begin zijn we uitgegroeid tot een onderneming met internationale vertakkingen.'

'Gespecialiseerd in verhuizingen?'

'Ja, op wereldschaal. Vandaar de naam Van Oldenborgh International Movers. Sinds de coronacrisis zijn wij in Nederland de absolute marktleider. Wij bedienen een internationale klantenkring die bestaat uit particulieren, bedrijven en zelfs orkesten die op een wereldwijde tournee gaan. Met onze hypermoderne warehouse bieden we ook opslag voor inboedels. Voor geen opdracht deinzen we terug.'

De Klerck knikte geïmponeerd.

'Een afwisselend bestaan.'

Van Oldenborgh glimlachte.

'Je hoort daardoor boeiende levensverhalen, de verhalen die achter verhuizingen schuilgaan. Soms mooi, zoals een verhuizing om de liefde. Soms tragisch, zoals een faillissement, een echtscheiding of een overlijden.'

'U reist veel en spreekt uw talen?'

Van Oldenborgh grijnsde breed, zijn lichtblauwe ogen twinkelden. 'Uiteraard. Maar wij begeleiden nu ook veel Brabantse varkensboeren die willen emigreren, ontsnappen aan de bedilzucht... de rigide regelgeving... van de regering.' Hij snoof verachtelijk. 'Nederland raakt zo hardwerkende ondernemers kwijt.'

De Klerck keek de verhuisondernemer vriendelijk aan.

'U verdient eraan?'

Van Oldenborgh blies zijn wangen wat op.

'Och, niet buitensporig, meneer De Klerck. Wij staan garant voor betrouwbare, professionele service voor een betaalbare prijs. Niet voor niets beschikt onze firma over alle keurmerken en certificaten die er voor onze branche bestaan. Wij willen daarnaast maatschappelijk verantwoord ondernemen, daarom steunen we al jarenlang projecten in Afrika.'

Rechercheur De Klerck had met grote belangstelling geluisterd. Het deed hem altijd genoeg om succesverhalen van Rotterdamse ondernemers te horen.

Hij gebaarde naar Van Oldenborgh.

‘Staan de bedreigingen met uw onderneming in verband?’

Alexander van Oldenborgh schudde zijn hoofd.

‘Niet direct, tenminste, zei hij. ‘De kwestie houdt Adriana, mijn vrouw, uit haar slaap. Ze kan de spanning niet aan.’

De Klerck knikte begripvol.

‘U wordt beiden bedreigd?’

Van Oldenborgh sloeg zijn ene been over het andere. Hij fronste zijn donkere wenkbrauwen.

‘De bedreiging is aan mijn adres. Adriana heeft de bedreiger twee keer aan de telefoon gehad en is zich rot geschrokken. Al eerder vonden we, bij thuiskomst van een vakantie, een brief met een dreigende, insinuerende ondertoon.’

‘Laat die brief maar even zien.’

Van Oldenborgh schudde somber zijn hoofd.

‘Dat is niet mogelijk. Ziet u, het was geen echte dreigbrief, daarom heb ik hem achteloos terzijde geschoven.’

‘U hebt hem nog wel?’

‘Ik vrees dat hij niet meer te achterhalen is. De schrijver refereerde aan gebeurtenissen uit een ver verleden, zonder ze concreet te benoemen. Hij bleef vaag, onsamenhangend. Zijn naam riep in eerste instantie ook geen herinneringen op.’

De Klerck boog zich naar voren. Zijn wenkbrauwen gingen wat omhoog.

‘De naam? Er stond een naam in de brief?’

‘Ja.’

De Klerck gebaarde wild.

‘Van wie?’

Alexander van Oldenborgh gaf niet onmiddellijk antwoord. Hij haalde diep adem.

‘Misschien kan ik u beter eerst met de geschiedenis vertrouwd maken. Het betreft een smet op het verder onberispelijke blazoen van Van Oldenborgh International Movers.’

Hij zweeg even. Opnieuw ademde hij diep voor hij verderging.

‘Een kleine dertig jaar geleden was bij ons een jonge vrouw als verhuismanager in dienst. Op een winterdag, aan het eind van de middag, liep ze naar haar autootje. Het was reeds donker en het

parkeerterrein was slecht verlicht. Een man met een bivakmuts overrompelde haar, duwde haar tegen haar eigen autootje en ver-greep zich aan haar met bruut geweld.'

'Afschuwelijk.'

Van Oldenborgh knikte somber.

'Het meisje wist nog een gil te slaken. Een van mijn mensen ving die noodkreet op en snelde haar te hulp. De man met de bivakmuts vluchtte. Mijn dappere medewerker wist hem in te halen en te tackelen. Hij trok hem de bivakmuts van het hoofd en...'

'Hij herkende hem?'

Van Oldenborgh zuchtte.

'Ja.'

'Wie was het?'

'Een ontslagen medewerker, ene... eh, Jos van Trijffel. Een heel vies, gluiperig mannetje. Hij werkte enige tijd bij ons als verhuizer. Ik stuurde hem de laan uit omdat hij Anita Breukers – dat is het slachtoffer – al geruime tijd lastigviel en zich aan haar opdrong. Echt hinderlijk.'

Rechercheur De Klerck knikte begrijpend.

'Dat ontslag vond plaats vóór de verkrachting?'

'Ja. Een week of twee. Daarna bleef hij bij ons terrein rondhangen, loerend op een kans, tot hij op die winteravond toesloeg.'

'Wat gebeurde er daarna? Is Jos van Trijffel inzake verkrachting veroordeeld?'

De verhuisondernemer trok zijn donkere wenkbrauwen fel samen.

'Jos van Trijffel wist zich aan de greep van mijn medewerker te ontworstelen en ontkwam. Natuurlijk deden we aangifte. Van Trijffel kwam niet boven water. Hij verdween simpelweg van de aardbodem. Nadien heb ik die akelige episode uit mijn hoofd gezet.'

'En nu wordt hij opgerakeld?'

Van Oldenborgh zuchtte.

'Ja.'

'Door deze Jos van Trijffel?'

Van Oldenborgh zuchtte opnieuw.

'U hebt het bij het rechte eind, meneer De Klerck,' sprak hij op hoge toon. 'Ja, die vervloekte naam stond onder de brief. Hij schreef dat hij naar Nederland zou terugkeren om een oude rekening te

vereffenen. Hij zit vol rancune.'

'Ter zake wat?'

'Zijn ontslag.'

De Klerck trok zijn wenkbrauwen hoog op.

'Na bijna dertig jaar?'

Alexander van Oldenborgh knikte fanatiek.

'Ik vond het ook onbegrijpelijk, vooral na wat hij met Anita Breukers heeft uitgespookt. Die afschuwelijke gebeurtenis heeft haar voor het leven getekend. Dat verontrust mijn vrouw juist zo. Hij zinspeelt op wraak. Het schijnt dat hij ons alles verwijt wat er sindsdien in zijn leven misliep.'

De Klerck knikte begrijpend.

'Er bestaan zulke mensen.'

'Hij begon over onze dochter Florentine, die destijds dertien was, en vroeg of ze nog altijd van die... eh, geile ogen heeft, en of hij met haar kon daten.'

'De rotzak!'

'U begrijpt dat mijn vrouw, die zich de verkrachting van Anita Breukers nog goed heugde, vreselijk schrok. Het is een madman, meneer De Klerck. Een maniak... volkomen doorgedraaid.'

Er viel een korte stilte. De Klerck keek ernstig.

'Wat is concreet zijn dreigement?' vroeg hij. 'Wil hij u vermoorden?'

De ondernemer schudde weifelend zijn hoofd.

'Dat is me ook niet duidelijk. Het waren vooral verwijten en de suggestie dat hij de kwestie nooit zal laten rusten, dat zij consequenties zal hebben.'

'Hij liet in het midden wat die consequenties zijn?'

'Ja.'

'Het kunnen dus ook juridische stappen zijn?'

Van Oldenborgh trok sceptisch zijn onderlip op.

'Na dertig jaar zijn ontslag nog aanvechten? Of bedoelt u een eis tot schadevergoeding? Allebei zijn ze volstrekt kansloos.'

'Dat ben ik met u eens. Maar als wij hem aanhouden, zal hij beweren dat hij daarop zinspeelde, niet op fysiek geweld. Ziet u, het is niet zo eenvoudig hem voor bedreiging te arresteren als de dreigementen niet concreet zijn.'

'En die opmerking over Florrie dan?'